

## 4

## ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ

*~~~~~*

Νυκτοθάμων φίλη, ωχρὰ σελήνη,  
 ἦν διορυφορύσι γρυσοῖ πλανῆται,  
 ὅταν σ' ἀτενίζει, εἰπέ μ', ἔκείνη  
 δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

*—*

Μοὶ ἐφάνη, δτε τὴν εἶδα πρῶτον,  
 τρυφερὰ ως ἄνθος ὑγρὸν ἐκ δρόσου.

Μάρτυς τῶν τρυφῶν μας καὶ τῶν ἐρώτων  
 εἶναι τὸ φῶς σου.

*—*

• Ἡτον δὲ τὸ φῶς σου καθὼς ἡμέρα·  
 καὶ διὰ δικτύου πανευφροσύνου  
 μᾶς περιεκύλου ἡ ἀτμοσφαῖρα  
 καὶ μᾶς συνήνου.

*—*

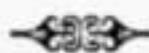
Ο λαμπρός σου δίσκος ἐγέλα πλήρης  
 πρὸς ἡμῶν τὰς τέρψεις καὶ τὰς θωπείας.  
 Πλὴν καὶ μετ' ὀλίγης τὰς παρετήρεις  
 ζηλοτυπίας.

*—*

Ἐκτοτε παντοίας ὑπέστης φάσεις.  
 Φαίνεσαι ως ἄλλη τῆς πρὸν σελήνη.  
 Δὲν παρῆλθ' ἐσπέρα γωρὶς ν' ἀλλάσσῃς.  
 Οὕτω κ' ἔκείνη.

*—*

Μάτην τὰ γλυκά σου προφαίνεις κάλλη,  
κ' ἡ ὁδός σου ἀστροις διακοσμεῖται.  
Ἡ ὁδὸς ἔκείνης εἰν' ἥδη ἄλλη.  
Δὲν μ' ἔνθυμεῖται.



## 5

## ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ



Πλέκουσα ώδας ἀκοιμήτου θρήνου,  
ἥγειρας τὰς Μούσας τὰς Λευκαδίας,  
κ' εἶχες εἰς τὰ βάθη τῆς σῆς καρδίας  
φλόγας καμίνου.



Σ' ἔλεγον αἱ Μοῦσαι αὐτῶν δεκάτην.  
"Οταν τὸν πικρὸν ἐκελάδεις πόνον,  
οἱ ψαλμοὶ σ' ἐφθόνουν τῶν ἀγδόνων.  
Οἴμοι πλὴν, μάτην!



Μόνη σ' ἦτον μόνη ἐλπὶς τὸ μνῆμα,  
ἔπου νὰ σβεσθῶσι καὶ φλὸξ καὶ πόνοι·  
καὶ καταψυγή σοι παρέστη μόνη  
βράζον τὸ κῦμα.



Καὶ εἰς τὴν ὑγράν του βιφθεῖσ' ἀγκάλην,  
ώς τὸ κλαῖον βρέφος ἀπεκοιμήθης,  
κ' ἥλπισας νὰ εὔρῃς σιγὴν τῆς λήθης.  
Μάτην δὲ πάλιν!

